

'Getalsmatig worden we in 2010 wereldkampioen'

Bellen met... Christian Bollert

[Achtergrond](#) - 30 juni 2008

(30 juni 2008) Wéér niet gelukt. Na een tweede plaats in 2002 en een derde plaats in 2006 bleek Spanje in de EK-finale een maatje te groot voor Duitsland. Sportjournalist Christian Bollert over de rooskleurige Duitse toekomst en de eeuwige tweede Michael Ballack.

Het is nu een half uur na de finale. Wat overheerst: teleurstelling of berusting?

Je moet eerlijk zijn: Spanje was gewoon te sterk. Ze waren de meest constante ploeg van het toernooi. We hebben nooit het gevoel gehad dat we konden winnen, behalve misschien aan het begin en een korte periode rond de zestigste minuut. De eerste tien minuten dacht ik nog: dit wordt net zo'n wedstrijd als de kwartfinale tegen Portugal. Maar daarna was het treurigheid troef.

Duitsland kon niet boven zichzelf uitstijgen zoals tegen Portugal. Zelfs aan het eind kwamen we er niet aan te pas, terwijl Duitsland dan altijd iets extra weet te brengen. Maar niemand kon gevaarlijk worden, Ballack niet, Klose niet, Podolski niet. Al hadden we 120 minuten gespeeld, dan hadden we nog niet gescoord.

Ballack speelde een tegenvallende wedstrijd.

De voortekenen waren al niet goed. De 24 uur voor de wedstrijd was er dat hele circus rond zijn blessure: speelt hij wel, speelt hij niet?

In ieder geval was het een fletse vertoning van zijn kant. Hij kon het spel niet naar zich toetrekken zoals normaal, had weinig in te brengen tegen het snelle Spaanse middenveld. Gevaar stichten voor het doel was er al helemaal niet bij.

In Duitsland hangen velen de theorie aan dat Ballack de eeuwige tweede is, iemand die steeds verliest als het er echt om gaat. Ga maar na: twee keer de Champions League-finale verloren, in 2002 de WK-finale en nu dit. En dan nog derde op het afgelopen WK. Dat kan natuurlijk ook gewoon pech zijn, maar Ballack heeft wel heel erg veel pech.

Hoe kijk je terug op het toernooi?

Achteraf moet je concluderen dat Duitsland heel ver is gekomen. Andere landen

met betere spelers als Portugal, Nederland en Frankrijk zijn al eerder uit het toernooi gestoten. De ploeg heeft zich verder ontwikkeld, is beter dan in 2006. Ze hebben veel mooie dingen laten zien. Dat is de grote winst: we spelen veel mooier dan vroeger, maar kunnen nog steeds belangrijke wedstrijden winnen.

Merkwaardig is wel hoe wisselvallig Duitsland heeft gespeeld. Tegen Polen was het goed, maar tegen Kroatië en Oostenrijk zeer matig. De wedstrijd tegen Portugal was vervolgens fantastisch, maar tegen Turkije en Spanje werd dat niveau weer geen moment gehaald. Dat was eigenlijk symptomatisch voor alle landen op het toernooi. Oranje speelde prachtig in de groepsfase, maar viel ver terug tegen Rusland. Alleen Spanje was stabiel.

Positief is ook de sfeer rond het nationale elftal. Het euforische gevoel van 2006 heeft zich doorgezet bij het publiek. Ook vrouwen kijken nu veel meer dan vroeger. Dat heeft te maken met twee jaar geleden. Toen kon Duitsland zich als gastheer presenteren en laten zien dat de Duitsers ook feest konden vieren. Voetbal is nu een echte *happening* geworden. Mensen kijken niet meer thuis, maar op straat. *Public viewing* was in Duitsland zo'n beetje hét sleutelwoord tijdens dit EK.

Daarin speelt natuurlijk ook een rol dat het verleden steeds verder uit het zicht verdwijnt. Fans kunnen nu met een Duitse vlag zwaaien zonder bang te zijn voor nazi te worden uitgemaakt. Vroeger was het allemaal erg verkrampd: is het wel ethisch verantwoord om te juichen als Duitsland scoort?

Frustreert het je niet dat Duitsland ondanks het aanvallende spel nog altijd als het succesvolle, maar lelijke eendje van het voetbal wordt gezien?

Nee, frustrerend vind ik dat niet. Het is een clichébeeld dat misschien niet echt meer klopt, maar het heeft wel één groot voordeel: het houdt de angst erin bij de andere ploegen. Tegenstanders zullen altijd bang blijven om nog in de negentigste minuut een tegentreffer om de oren te krijgen, want ja, het blijven toch de Duitsers. Dat is een nuttige mythe.

Maar als Duitsland op deze weg verder gaat, zal dat clichébeeld veranderen. Dan zullen we over een aantal jaar niet meer als een veredelde houthakkersploeg te boek staan, maar geroemd worden om ons moderne voetbal met veel snelheid en mooie combinaties.

Na grote toernooien wordt er altijd een All Star Team verkozen met de beste elf spelers van het toernooi. Welke Duitse spelers verdienen een plaats in dat elftal? Philipp Lahm en Podolski. En misschien Schweinsteiger. Lahm stelde in de finale

teleur, maar over het hele toernooi genomen was hij doorslaggevend voor Duitsland. Het zou me niets verbazen als Lahm de nieuwe leider van het Duitse team wordt. Op zijn positie was er dit toernooi geen betere, hoewel Zhirkov bij de Russen ook veel indruk maakte.

Podolski was verrassend goed. Onder Joachim Löw lijkt hij weer helemaal opgebloeid. Löw maakt hem ook belangrijk, in tegenstelling tot bij Bayern, waar hij spelers als Ribéry en Toni voor zich moet dulden. Jammer is wel dat Podolski in verdedigend opzicht weinig kan brengen. Tegen Kroatië kostte dat ons de wedstrijd.

Hoe zie je de toekomst van het Duits elftal?

Met optimisme. Spelers als Lahm, Mertesacker, Podolski en Schweinsteiger kunnen nog jaren mee. Als onze spitsen dan ook nog een beetje in vorm zijn, kunnen we in 2010 zeker wereldkampioen worden. Derde in 2006, tweede in 2008 – getalsmatig winnen we in 2010 de wereldtitel.

Het team blijft ook grotendeels intact. Ballack en Frings gaan waarschijnlijk gewoon door. Ze zijn begin dertig en kunnen belangrijk blijven voor de nationale ploeg. Toch ben ik wel bang dat Ballack al over zijn hoogtepunt heen is. Dat hoogtepunt lag vrees ik in 2006.

Alleen het tijdperk van Lehmann is echt voorbij. Hij zal de eer vermoedelijk aan zichzelf houden. Jens is relatief intelligent, hij zal inzien dat de kans dat hij in 2010 nog steeds het Duitse doel verdedigt uiterst miniem is.

Relatief intelligent? Zijn de andere spelers dan zo dom?

Schweinsteiger en Podolski zijn niet bepaald kernfysici in de dop. Voetballers zijn in het algemeen niet al te intellectueel. Dat is waarschijnlijk maar goed ook. Zodra ze gaan nadenken waarom ze eigenlijk achter een bal aanrennen, gaat het mis. Dat verklaart ook de uiterst succesvolle carrière van iemand als Lothar Matthäus. Die was echt gestoord. En misschien is Michael Ballack juist daarom wel de eeuwige tweede. Die jongen denkt veel teveel na.

Christian Bollert is radiojournalist voor de Duitse publieke omroep en schrijft freelance voor *Der Spiegel* en *die tageszeitung*.

Afbeelding:

[angelofcologne, www.youtube.com](http://angelofcologne.com)

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel:

<https://duitslandinstituut.nl/artikel/3496/getalsmatig-worden-we-in-2010-wereldkampioen>